

De llengua preterida a llengua pretèrita

Francesc Massip

Per al Dossier sobre «Llengua i Teatre» de l'últim número de *Pausa*, se'm demanaren unes línies sobre la situació de l'ús del català en l'àmbit de les arts escèniques, que jo veig un pèl preocupant pel que fa a la qualitat i pertinença lingüística. Els correctors, però, em van jugar una mala passada, perquè allà on jo deia «la degradació gradual d'aquests idiomes preterits» canviaren l'últim mot en «pretèrits». *Preterir* és «ometre, deixar d'anomenar o de prendre en consideració», que és el que fa amb el català l'Estat, recolzat no només per la Brunete mediàtica amb el seu mendaç «Manifiesto» i tota la tropa juridicopolicial amb la seva pràctica diària, ans per la complicitat silent dels que saben la veritat i miren cap a una altra banda. La correcció (i consegüent traducció) va afe-

gir un accent a la paraula. Ara bé, *pretèrit* és «passat, anterior al temps present». Això em recorda aquella doctoranda napolitana en filologia romànica que en el seu currículum havia posat els seus coneixements de català com a «*lingue antiche*», entre els de llatí i grec. Una mica de paciència, si us plau! Potser sí que el pas següent a l'arraconament sigui l'ancoratge en l'antigor. Ja sabem que els del «Manifiesto» voldrien la llatinització del català; però cal plantar cara, particularment des dels escenaris (i els platós televisius). Potser ens en sortirem!

Francesc Massip
és crític teatral i professor
de l'Institut del Teatre de Barcelona.